

Van Indian Summer tot ijsstijd.

Er wordt nog hard gewerkt aan de gîte. Het stucwerk is het eerst aan de beurt. De muren knappen hard op. De mannen spuiten de cement met een grote slang op de muur en in 2 dagen zijn ze zowel binnen als buiten klaar. En de buitenkant doet bijna provencaals aan.

We kunnen hem bijna gaan aankleden. Maar eerst schilder ik alle balken voor de tegels er in liggen, dan kan ik nog een beetje knoeien. De tegels komen dit keer redelijk snel. En zo ook de trap. Wij zijn er wat blij mee. Ik leg laminaat op de boven verdieping. En we zoeken lampen uit. Mijn hoekkastje komt goed van pas en ook mijn oude Jotul-kacheltje.

De praktijk is nog aardig rustig. We doen wel een hoop dracht controles en enten tegelijk de jongste kalveren tegen blauwtong.

101 kalveren kunnen een hele morgen vergen omdat de koeien in verschillende groepen worden geweid en 1 voor 1 naar huis moeten worden gehaald zodat de stieren elkaar niet van te dicht bij te zien krijgen want dat kan ruzie geven. 1500 kg ruzie x 2!!

De koeien worden door de moderne boer gehaald met auto of quad, slechts een enkeling gebruikt nog een paard. Voor de goede kijker: hier rijdt de jonge boer met een duivelsgang om de koeien heen om ze te keren. Dit was ook zo'n moment waar er 2 stieren elkaar ineens in de gaten kregen, gelukkig zat er nog een beek tussen.

En ze blijven indrukwekkend de dames die nog een stel horens op de kop hebben. En ze proberen ook wel eens terug te prikken!

De herfstkleuren komen ineens weer vol opzetten. Onze fluweelboom stond er weer prachtig bij. Ook de bossen zijn in korte tijd volledig herfstig geworden. Verder is het 's morgens weer vaak mistig. Alleen dit keer is het vaker aan de andere kant van het Etang de Merle. Nu zitten wij er helder bij en is het in St Saulge grauw.

Onze peppels zijn al hun blad kwijt. De velden zijn nog erg groen. Maar de bomen kleurden reeds geel, oranje en rood.

Onze fluweelboom deed weer erg zijn best:

En ook onze veelkleurige esdoorn:

De Grues (kraanvogels) hebben alweer van zich laten horen. Sinds 12 oktober zijn ze duidelijk op weg naar het zuiden.

Het gaat dus weer koud worden. Met hun vrolijke gruegrue komen ze boven Maubranche bij elkaar en hergroeperen ze zich om verder naar het zuiden te vliegen. Hun witte veren tekenen soms zilverkleurig af tegen de herfstluchten. Een prachtig gezicht. En ze krijgen gelijk. De ochtend na de eerste vluchten is het meteen onder het vriespunt. En het word nog veel kouder. We hebben zelfs al een nacht met -7 , de burens zelfs -10 . Jammer voor de herfstkleuren, want alle bladeren

hangen slap en vallen vlak erna af. In een klap zijn alle potten en bloemen bevroren. Gelukkig heb ik mijn citroenboompje net op tijd binnen gehaald.

In het bos zijn weer de nodige paddenstoelen te vinden, al weet ik nooit zeker wat je kunt eten en wat niet. Ik ga dan ook maar nooit met mijn mandje en Opinel mesje het bos in.

Heb al wel geleerd dat de degenen die er het mooist uitzien vaak niet de besten zijn om op te eten.

Mijn ram loopt weer bij de schapen en de eerste 10 zijn alweer gedekt.

Ook de jacht is weer begonnen en het eerste zwijnen slachtoffer heeft zich alweer gemeld. Een terrier die om het zo maar te zeggen nog reuze gezwijnd had: Alleen zijn balzak en dij waren opengehaald, maar de darmen zaten gelukkig nog binnen. Heb de jagers maar meteen verteld hoe we genoten hebben van de vorige zwijnsrug!

A plus,

Nol en Koos